

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI BA

CHÙA THIẾU LÂM HÀO KIẾT ĐƯA THƠ

Lý Hàn Thu lại nói tiếp:

- Từ ngày tại hạ gặp Vu lão tiên bối là người có khí tiết lại hành vi nghĩa hiệp đáng là làm gương cho kẻ hậu sinh thành ra tại hạ cũng bị cảm hoá.

Tân Nhi nói:

- Hiện nay đại ca là một nhân vật có bản lĩnh vào hàng tuyệt đỉnh trên chốn giang hồ, tiểu muội nghĩ rằng bậc đại trượng phu đương nhiên phải như vậy để tiếng thơm lại cho muôn đời.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Tân muội nói thế cũng phải, có điều tiểu huynh đã nặng tư thù lại mang công nghĩa đương nhiên phải dấn thân vào cuộc gian lao nguy hiểm và tự mình chịu đựng. Thế mà Tân muội đi theo cũng phải chia sẻ bao cuộc hải hùng nguy hiểm khiến tiểu huynh chẳng được yên tâm.

Tân Nhi mỉm cười đáp:

- Đại ca đừng nói vậy, tiểu muội tuy hàng nữ lưu cũng mong góp phần vào chính nghĩa võ lâm. Tiểu muội chỉ mong được vĩnh viễn theo chân đại ca là trong lòng lấy làm thoả mãn lắm rồi.

- Hỡi ơi ! Tiểu huynh thấy làm như vậy thực khiến Tân muội cực thân thái quá.

- Trước kia tiểu muội còn chút hối hận đối với Phương Tú nhưng hiện nay tiểu muội đã thấy rõ chỗ dụng tâm của hần. Hần nuôi dưỡng bọn tiểu muội chỉ vì mục đích làm công cụ cho hần, thực tế lấy thân thể mình làm vật cung cấp nhu dụng cho bọn gian đồ mà hần kết bạn.

- Tân muội hiểu được như vậy là rất hay.

- Vì thế từ đây tiểu muội coi hần là cừ địch trong lòng không còn chút ân hận nào nữa, có điều võ công tiểu muội kém nên chẳng ích gì cho đại ca.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Phạm vi giúp đỡ rất rộng và có nhiều phương diện, Tân muội tuy chỉ là một cô gái nhưng cơ trí hơn người. Nay lại thấy Tân muội thêm phần khí khái thật chẳng kém chi bọn mày râu.

- Lòng người thiếu nữ như kim chìm đáy bể thật khó mà lường được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng tại hạ có thể đoán được.

- Hay lắm ! Đại ca thử đoán coi bây giờ trong lòng tiểu muội đang nghĩ gì ? Định làm gì ? Tại sao tiểu muội lại cam tâm tình nguyện theo đại ca đến tận chân trời góc bể để chịu đựng những cuộc gian lao nguy hiểm ?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Vì Tần muội muốn chứng minh một điều.

Tần Nhi sững sốt hỏi:

- Tiểu muội muốn chứng minh điều chi ?

- Muốn làm một vị cân quốc anh hùng không chịu kém bọn mây râu.

Chàng đứng dậy nói:

- Mấy ngày nay tiểu huynh thường nghĩ đến kiếm pháp mà mình đã rèn luyện quả là một thứ kiếm pháp tàn độc, nó có thể làm biến đổi cả nhân tính nữa.

Tần Nhi " ô " lên một tiếng rồi hỏi:

- Phải chăng đại ca không muốn rèn luyện Thất tuyệt ma kiếm nữa ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Thất tuyệt ma kiếm tuy tàn độc ảnh hưởng đến nhân tính nhưng nó cũng là một môn đại kỳ học trong võ lâm. Nếu có người nào trừ khử được sát khí trong kiếm pháp thì nó sẽ biến thành vương đạo và có thể lưu truyền muôn thuở, quyết chẳng kém gì Võ Đương kiếm thuật.

- Đại ca là truyền nhân duy nhất của môn Thất tuyệt ma kiếm vậy đại ca có trách nhiệm tu chỉnh kiếm pháp.

- Công việc lớn lao này đòi hỏi một thời gian bốn, năm năm mà phải tĩnh tâm khổ luyện mới mong thành công. Nhưng tiểu huynh chẳng bao giờ có được một thời gian rỗi rãi và lâu dài như vậy.

Tần Nhi nói:

- Người lành có hoàng thiên ủng hộ, chúng ta đã trải biết bao phen hiểm trở mà đều gặp dữ hoá lành.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

- Dù Giang Nam song hiệp không giết nổi tiểu huynh thì tiểu huynh cũng chẳng thể sống qua ba năm nữa.

- Tại sao vậy ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Vì tiểu huynh đã ước hẹn sanh tử với người ta, sau khi trả được mối đại cừu phải để cho người tùy ý mổ xẻ. Dù tiểu huynh không trả được thù cũng chẳng thể nào kéo dài đời sống qua ba năm.

Tần Nhi gượng cười hỏi:

- Đại ca hứa hẹn với ai như vậy ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu huynh đã hứa lời với họ là không có thể nào nói cho muội biết.

Chàng lại đưa mắt nhìn chăm chú vào mặt Tần Nhi rồi nói tiếp:

- Vì thế mà tiểu huynh chẳng thể hứa hẹn việc gì khác nữa với bất cứ ai.

- Tiểu muội hiểu rồi ! Hỡi ơi ! Tiểu muội theo đôi bên mình đại ca tuy gặp bao nhiêu nguy hiểm nhưng trong lòng rất khoan khoái. Đại ca cũng không cần hứa hẹn điều chi với tiểu muội hết, cái đó tầm thường quá.

- Nhưng có một ngày kia tiểu huynh sẽ bị giết chết một cách thâm lặng không tiếng tăm gì.

Tần Nhi hỏi:

- Nếu quả đến ngày đó đại ca chết đi thì tiểu muội cũng tự chọn cách sắp đặt cho mình. Trong thiên hạ chẳng có yến tiệc nào mà không giải tán trên đời chẳng ai vĩnh viễn không chết, được cùng nhau sống thú ba năm thì có chết cũng chẳng tiếc gì hết.

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi:

- Tiểu muội đã an bài bằng cách nào ?

- Tiểu muội không biết nói mà nói ra cũng chẳng được, song trong lòng tiểu muội đã tính toán rồi nên bất chấp bước đường trước mắt tàn khổ thế nào, vất vả tới đâu tiểu muội cũng chẳng xiêu lòng.

Lý Hàn Thu cũng cất bước đến gần về phía trước vừa nói:

- Cứ tình hình hiện nay thì chúng ta phải một phen đến chùa Thiếu Lâm mới được.

- Nhất thiết đều do đại ca chủ trương tiểu muội chỉ biết vâng lệnh mà làm.

Hai người vừa đi ra khỏi nông trại rồi Lý Hàn Thu vừa đi lại vừa nói:

- Có một điều mà trong lòng tiểu huynh chưa nghĩ ra.

Tần Nhi bước vội lên hai bước sóng vai cùng Lý Hàn Thu rồi nàng hỏi:

- Đại ca có điều chi thắc mắc ?

- Phái Thiếu Lâm cả tăng lẫn tục rất nhiều người khắp thiên hạ chỗ nào cũng có. Thế mà Giang Nam song hiệp hành động càn rỡ tiếng tăm chấn động trong giang hồ chẳng lẽ họ cũng không hay biết gì ?

- Tiểu muội nghĩ rằng họ đã biết lâu rồi, hướng chi trong Phương gia đại viện đã giam cầm khá nhiều đệ tử của phái Thiếu Lâm.

- Nếu họ biết rồi thật sao chẳng hành động gì ? Hiện nay phái Thiếu Lâm đang gặp hồi hưng vượng, trong đám đệ tử rất nhiều nhân tài.

- Tiểu muội chắc rằng trong vụ này phải có nguyên nhân, trong lòng tiểu muội đã có một ý niệm nhưng không tiện nói ra.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Quan niệm của Tần muội thế nào ?

- Dĩ nhiên ý niệm của tiểu muội có liên quan đến chuyến đi chùa Thiếu Lâm này, dù chúng ta có đến được chùa Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn một cách bình yên vị tất đã gặp được chủ môn phương trượng của phái này. Hay là được gặp chủ môn phương trượng vị tất đã thuyết phục được lão phái những tay cao thủ đến đối phó với Phương Tú.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi đáp:

- Vì lão đã biết trước rồi chúng ta có lên núi bái yết chăng cũng chỉ là những điều mà họ đã được báo tin cho từ trước. Có chăng chúng ta chỉ nói kỹ hơn những điều mà họ đã được nghe.

- Tần muội nghĩ vậy thì chuyến đi của Vu lão tiên bối có thu được kết quả nào không ?

- Vu lão tiên bối mà thân hành đến chùa Thiếu Lâm thì dĩ nhiên có chỗ bất đồng với chúng ta.

Lý Hàn Thu dương cặp chân mày lên hỏi:

- Bất đồng ở chỗ nào ?

Tần Nhi nói:

- Một là Vu lão tiên bối nói lâu hơn chúng ta, hai là lão có biện pháp tiểu trừ cường địch đem ra trình bày và có thể làm cho chưong môn Thiếu Lâm động tâm.

- Theo ý Tần muội thì chúng ta lên chùa Thiếu Lâm không được ích gì phải không ?

Tần Nhi dè dặt đáp:

- Tiểu muội không dám bàn luận một cách càn rỡ, nhất tuân đều theo sự điều động của đại ca. Nhưng đại ca đã hỏi tiểu muội chẳng thể không trình bày được.

- Cơ mưu của tiểu muội chẳng kém gì tiểu huynh, nhất định đường hiểu biết của Tần muội có phần lớn hơn sao tiểu muội lại còn dè dặt không chịu nói ra.

- Đại ca quá khen mà thôi !

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Theo chỗ tiểu muội biết thì chẳng những khá nhiều đệ tử của Thiếu Lâm bị cầm tù trong Phương gia đại viện mà còn có một số đệ tử của phái Võ Đang cũng bị giam hãm tại đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu vậy Phương Tú thù nghịch võ lâm thiên hạ bạn hữu giang hồ biết cả rồi ư ?

- Trong vòng nửa năm nay tình thế đã rõ rệt, những người quan tâm đến cục diện giang hồ dĩ nhiên đều hiểu biết. Thiếu Lâm và Võ Đang là những môn phái lớn mà chưa dám hành động há phải là không có nguyên nhân ?

Lý Hàn Thu dừng bước lại hỏi:

- Đúng thế ! Hồi xảy việc tranh thủ cây Linh Chi những người các môn phái lớn đều tham dự. Nhưng khi ấy tiểu huynh xem ra thì hình như các môn phái lớn muốn tự động lui ra khỏi miền Giang Nam.

- Nếu bảo là Phương Tú có kiêng nể một vài nhân vật thì nhân vật ấy là đại ca đó. Những người chính đại quang minh coi Thất tuyệt ma kiếm nhận ra nó là thứ kiếm

pháp chẳng có chi là ác độc mà còn là một lực lượng để trừ diệt ma quỷ bảo vệ đại pháp. Sự thực hiện nó là một lực lượng trấn áp trong lòng địch nhân, tiểu muội nhận thấy Phương gia đại viện khi có những cuộc động thủ với địch nhân thì họ chưa từng bị thất bại với ai như đã bị thất bại với đại ca. Trận nào họ cũng bị thương vong rất ít chưa khi nào toàn quân tan rã.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Vừa rồi tiểu huynh bị thương về phát chưởng của Hàn công tử chỉ vì tâm trí không phối hợp chặt chẽ với Thất tuyệt ma kiếm để gã thừa cơ đánh tới.

Tần Nhi hỏi:

- Đại ca nói vậy là nghĩa làm sao ?

- Vì mỗi cừu hận trong lòng tiểu huynh đối với gã đã phai lạt rất nhiều, hơn nữa tiểu huynh có mối hảo cảm đặc biệt với gã. Do đó mà lúc hạ thủ kém phần lợi hại tàn độc. Như vậy là tâm trí không phối hợp với sự biến hoá của Thất tuyệt ma kiếm, vì thế mà gã có cơ hội phản kích.

- Hỡi ơi ! Tiểu muội nghe giọng lưỡi của Hàn công tử thì dường như giữa y và đại ca không còn hy vọng gì đi đến chỗ hoà giải được.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói:

- Những điều sở học của Hàn công tử phức tạp hơn tiểu huynh, về tài ba và thông tuệ gã cũng có phần hơn. Chắc một ngày võ công gã sẽ vượt qua tiểu huynh và ngày đó gã tất giết chết tiểu huynh.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Có điều trong khoảng thời gian ngắn gã chưa thể tìm được một môn võ nào để phá giải Thất tuyệt ma kiếm của tiểu huynh, trong vòng một năm thì tiểu huynh còn có thể giết gã được.

- Nếu vậy thì đại ca nên hạ thủ giết gã quách đi là hơn. Nếu gã không biết tỉnh ngộ tự ý thoát ly khỏi Phương gia đại viện mà võ công mỗi ngày một cao thâm thì lại càng đáng sợ.

- Có một điều rất quái lạ là tiểu huynh đối với Hàn công tử thế nào cũng có cảm giác không nỡ hạ độc thủ.

Tần Nhi hỏi:

- Tại sao vậy ?

- Tiểu huynh cũng không biết. Có thể vì Tần muội mà có thể vì Quyên Nhi, hoặc giả còn có điều gì khác mà tiểu huynh không nghĩ ra được.

- Có thể anh hùng thương tiếc anh hùng.

Nàng ngẩng đầu trông chiều trời hỏi:

- Chúng ta lên chùa Thiếu Lâm nữa hay thôi ?

- Vu tiên bối bị Phương Tú bắt chưa hiểu sống chết thế nào, chúng ta lên chùa Thiếu Lâm chuyến này theo tâm nguyện của lão tiên bối. Bất luận tất cả chuyến đi này ra sao thì cũng phải tới đó một phen.

Tân Nhi nói:

- Đại ca nói phải đó !

Hai người liền nhắm phía Bắc mà tiến. Dọc đường ngày đi đêm nghỉ không xảy ra chuyện gì đáng thuật.

Một hôm hai người tới ngoài chùa Thiếu Lâm vào lúc giữa trưa, chùa Thiếu Lâm là một thánh địa của võ lâm khắp thiên hạ đều biết tiếng nhưng nơi đây chẳng phải chỗ phòng vệ nghiêm mật, hai người đi thẳng tới chỗ cổng chùa cũng chẳng một ai ngăn trở. Khi gần tới cổng một nhà sư mặc áo bào xám rào bước tiến ra nghinh tiếp chấp tay nói:

- Bạch hai vị thí chủ ! Bữa nay không mở cửa chùa thành ra hai vị phải một phen bất thiệp uống công.

Tân Nhi đáp:

- Bọn tiểu nữ không phải vì việc dâng hương mà đến bái sơn.

Nhà sư áo xám dường như đã biết trước có việc rồi nên không lộ vẻ kinh ngạc cười mát ngập ngừng:

- Hai vị thí chủ có ý tới đây để...

Lý Hàn Thu nói ngay:

- Bọn tại hạ xin bái kiến phương trượng quý tự.

Nhà sư áo xám hỏi:

- Đại hiệu hai vị thí chủ xưng hô thế nào ? Hai vị muốn gặp phương trượng tề tự có việc gì ?

- Tại hạ là Lý Hàn Thu, vị này là Tân cô nương bọn tại hạ có mật thư muốn vào diện yết phương trượng quý tự để trình lên.

Nhà sư áo xám chau mày nói:

- Nếu vậy hai vị thật là không may.

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi:

- Tại sao vậy ?

Nhà sư áo xám đáp:

- Tề phương trượng đóng cửa toạ thiền, dù là người trong bản môn cũng không thể tiếp kiến được. Nay hai vị mang mật thư muốn gặp mặt phương trượng há chẳng là một việc rất phiền ư ?

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Tại sao vậy ?

- Phương trượng tề tự tuy đóng cửa toạ thiền nhưng hội trưởng lão có thể thay quyền phương trượng, nếu thí chủ vui lòng thì giao mật thư cho bản tăng chuyển trình lên hội trưởng lão để các vị giải quyết cũng vậy.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng nói:

- Cái đó... cái đó...

- Đường như Lý thí chủ có điều ngán ngại.

- Tại hạ vâng lệnh người trên phải xông pha muôn dặm đem thơ tới đây, người giao thơ dặn đi dặn lại phải trình lên chính phương trượng quý tự mới được.

- Thí chủ có thể cho bản đạo biết địa vị người giao thơ đó không ?

- Tại hạ vâng lệnh Vu Trường Thanh lão tiên bối, chẳng hiểu đại sư có biết vị này không ?

Nhà sư ngẫm nghĩ một chút rồi chấp tay hỏi lại:

- Bản tăng mời hai vị vào chùa dùng trà, bản tăng chuyển thơ lên hội trưởng lão để các người định đoạt được chăng ?

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi cất bước đi trước, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Chùa Thiếu Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ mà chẳng phải là nơi cao xa khó lòng với tới như người ta thường đồn đại thế mới là nghe danh không bằng thấy mặt.

Hai người đi theo nhà sư áo xám vào ngồi trong phòng khách.

Phòng khách này đại khái chuyên để tiếp đãi những người khách bên ngoài tới chùa, cách bài trí trong nhà rất nhã nhặn tinh khiết.

Một chú tiểu sa đi bưng trà thơm vào rồi đứng sang một bên,

Nhà sư áo xám chấp tay nói:

- Thí chủ có thể lấy bao thơ giao cho bản tăng để chuyển lên trưởng lão tề tự được không ?

Lý Hàn Thu từ từ móc thơ ra cầm hai tay đưa cho nhà sư nói:

- Người viết thư này là bạn thân của Phương trượng quý tự, không hiểu các vị trưởng lão đây có nhận biết lão chăng ?

Nhà sư áo xám nói:

- Bản tăng xin thận trọng xử lý vụ này.

Nhà sư đón lấy phong thơ nói tiếp:

- Xin hai vị hãy chờ một chút để bản tăng vào trình rồi sẽ hồi âm ngay.

- Xin đại sư tùy tiện.

Nhà sư áo xám trở gót đi ngay, sau chừng nửa giờ mới thấy nhà sư trở ra.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Trưởng lão quý tự dạy thế nào ?

Nhà sư áo xám đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi đáp:

- Tam trưởng lão trong tề tự đã đọc kỹ phong thơ. Trưởng lão sai bản tăng chuyển lời cho thí chủ hay là các vị đã biết chuyện này rồi.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Trưởng lão chỉ trả lời có vậy thôi ư

Nhà sư áo xám nói:

- Đúng thế ! Trưởng lão tẻ tự còn dặn bản tăng chuyển lời cho thí chủ là gần đây trong tẻ tự có rất nhiều việc không tiện lưu thí chủ ở lại chơi.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải chăng đại sư hạ lệnh trục khách ?

- Thí chủ quá nặng lời, bản tăng chỉ biết chuyển lời của trưởng lão mà thôi.

Lý Hàn Thu lấy làm khó nghĩ quay lại nhìn Tần Nhi khẽ hỏi:

- Chúng ta đi thôi ?

Tần Nhi đứng dậy đáp:

- Không nên đi.

Nhà sư áo xám không ngờ Tần Nhi lại muốn nổi nóng liền chau mày hỏi:

- Nữ thí chủ muốn sao bây giờ ?

- Bọn tại hạ lặn lội đường xa ngàn dặm mới lên được tới đây, xin đại sư tìm cách cho tại hạ vào bái kiến Phương trượng tẻ tự.

- Bản tăng chẳng đã nói phương trượng hiện ở trong thời kỳ đóng cửa toạ thiền...

Tần Nhi hỏi ngay:

- Chẳng lẽ chùa Thiếu Lâm to lớn thế này mà lại không có vị đại diện cho Phương trượng ư ?

- Mọi việc trong chùa đều do hội trưởng lão thay quyền chưởng môn.

Tần Nhi hỏi:

- Hay lắm ! Vậy bọn tại hạ muốn vào bái kiến các vị trưởng lão được chăng ?

Nhà sư áo xám đáp:

- Việc này bản tăng không thể quyết định được ?

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy xin đại sư chuyển bẩm cho một tiếng là kẻ đưa thư muốn yết kiến trưởng lão.

Nhà sư áo xám ngập ngừng:

- Vụ này...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Tại hạ chỉ yêu cầu đại sư chuyển bẩm giúp mà dường như đại sư cũng ngại ngần ?

Nhà sư áo xám khẽ thở dài nói:

- Vì trong tẻ tự có việc các vị trưởng lão đều mắc bận không muốn can thiệp đến việc người ngoài thí chủ đến vào dịp không may.

- Phải chăng đại sư không muốn thông báo ?

- Hai vị thí chủ chịu lời uỷ thác của người ta đến đưa thư, bây giờ thư đã đưa vào rồi. Như vậy nhiệm vụ của hai vị đã hoàn thành tưởng không nên đa sự làm chi nữa.

Tân Nhi đứng dậy lạnh lùng nói:

- Trong vụ này còn có chỗ bất đồng.

Nhà sư hỏi:

- Bất đồng ở chỗ nào ?

- Gia sư sai bọn tại hạ đưa mật thư đến diện trình phương trượng quý tự, nhưng đại sư không chịu đưa bọn tại hạ vào bái kiến quý phương trượng.

Nhà sư áo xám nói:

- Bần tăng đã bảo trước là chuông môn đệ tự hiện đang ở thời kỳ đóng cửa tọa thiền.

Tân Nhi nói:

- Như vậy cũng phải có người đại biểu chứ ?

oOo